

Art. 92 ust. 1 traktatu WE (po zmianach art. 87 ust.1 WE) i art. 93 ust. 3 traktatu WE (po zmianach art. 88 ust. 3 WE) należy interpretować w ten sposób, że reguły przyjęte przez organizację zawodową prawa publicznego w celu sfinansowania kampanii reklamowej jej członków zorganizowanej w wyniku ich decyzji, przy czym kampania ta finansowana jest z pobranych od wyżej wymienionych członków organizacji i przeznaczonych obligatoryjnie na ten cel środków, nie stanowią części składowej pomocy w rozumieniu tych przepisów i nie musiały być uprzednio notyfikowane Komisji, jeżeli finansowanie nastąpiło ze środków, którymi ta organizacja zawodowa prawa publicznego nie mogła w żadnym momencie swobodnie dysponować.

(¹) Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-365/02 (wniosek Korkein hallinto-oikeus o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Marie Lindfors (¹)

(Dyrektywa 83/183/EWG — Przeniesienie miejsca zamieszkania z jednego Państwa Członkowskiego do innego — Podatek pobrany przed zarejestrowaniem lub dopuszczeniem pojazdu do ruchu)

(2004/C 228/13)

(Język postępowania: fiński)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-365/02, mającej za przedmiot, skierowany do Trybunału na mocy art. 234 WE przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia), wniosek o wydanie, w ramach postępowania z powództwa Marie Lindfors, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 1 dyrektywy Rady 83/183/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień od podatku stosowanych do przywozu na stałe z Państw Członkowskich majątku prywatnego osób fizycznych (Dz.U. L 105, str. 64), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta oraz K. Lenaerts (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu

15 lipca 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Art. 1 dyrektywy Rady 83/183/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień od podatku stosowanych do przywozu na stałe z Państw Członkowskich majątku prywatnego osób fizycznych winien być interpretowany w ten sposób, że nie stoi na przeszkodzie temu, aby w przypadku przeniesienia przez właściciela pojazdu miejsca zamieszkania z jednego Państwa Członkowskiego do innego, podatek tego rodzaju, jak przewidziany w autoverolaki (1482/1994) (ustawa dotycząca podatku od środków transportu), został pobrany przed zarejestrowaniem lub dopuszczeniem pojazdu do ruchu w Państwie Członkowskim, do którego przeniesiono miejsce zamieszkania. Jednakże, w związku z wymogami wynikającymi z art. 18 WE, sąd krajowy powinien zbadać, czy stosowanie prawa krajowego nie doprowadzi do tego, że sytuacja właściciela pojazdu w zakresie przedmiotowego podatku będzie mniej korzystna od sytuacji obywateli, mających w tym państwie stałe miejsce zamieszkania oraz, w razie konieczności, czy taka różnica traktowania jest uzasadniona względami obiektywnymi i niezależnymi od miejsca zamieszkania osób, których dotyczy, a także proporcjonalna do celu, jakiemu przepisy krajowe mają w uzasadniony sposób służyć.

(¹) Dz.U. C 323 z 21.12.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 15 lipca 2004 r.

w sprawie C-415/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa — Podatki pośrednie — Dyrektywa 69/335/EWG — Gromadzenie kapitału — Podatek od operacji giełdowych — Podatek od dostawy papierów wartościowych na okaziciela)

(2004/C 228/14)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-415/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: R. Lyal i C. Giolito) przeciwko Królestwu Belgii (pełnomocnicy: A. Snoecx i B. van de Walle de Ghelcke) o stwierdzenie, iż: